

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 33783-09-22 עיסא נ' בן גביר ואח'

לפני כבוד השופטת מירב דניאל בון

סאיד עיסא ת.ז.
ע"י ב"כ עוה"ד ענת אשבל

תובע

נגד

נתבעים
1. חה"כ איתמר בן גביר – ניתן פסק דין ביום 01.03.2023
2. מאיר דוד חי אטינגר ת.ז.
ע"י ב"כ עוה"ד אלעד ויזל

פסק דין

1. עסקינן בתביעת לשון הרע שהגיש מר סעיד עיסא (להלן: "התובע"), מי שכיהן כיו"ר ועד העם בכפר קאסם בזמנים הרלבנטיים, כנגד חבר הכנסת איתמר בן גביר וכנגד העיתונאי, מר מאיר דוד חי אטינגר (להלן: "הנתבע").

2. בתאריך 01.03.2023 התביעה כנגד חבר הכנסת איתמר בן גביר נדחתה על הסף מטעמי חסינות מהותית לה זכה מתוקף היותו חבר כנסת, בהיות הפרסום למען תפקידו, כמפורט בפסק הדין שניתן על ידי המותב שישב בדיון, כב' השופט א' ברנד.

3. תביעת לשון הרע נסובה אודות פרסום של הנתבע בתאריך 13.05.2022 בחשבון הטוויטר שלו (להלן: "הפרסום"), כדלקמן:

"העיתונאי @Nadav_Eyal פרסם ב"ידיעות אחרונות" כתבת חנופה והלל לסעיד עיסא יו"ר "ועד העם" בכפר קאסם שניצח לטענתו את @itamarbengvir מה שהוא 'שכח' לציין בין השאר זה שעיסא (תפקידו בועד העם) היה ב 2020 ממארגני קבלת פנים למחבל מכפר קאסם שהורשע בסיוע לרצח וניסיון לחטוף חיילים עבור חמאס".

מתחת למלל צורפו שתי תמונות- מימין, תמונתו של התובע שצולמה על ידי הילאל בדיר תוך שמצוין "עיסא. פיזח את בן גביר" ומשמאל כתבה נושאת כותרת "בכפר קאסם קיבלו בכבוד ואהדה את המחבל המשוחרר" בצירוף תמונתו כשהוא נישא על ידי המונים.

4. אקדים ואציין, כי מקום בו התובע והנתבע נוקטים בלשון "האסיר המשוחרר" ולחילופין "המחבל המשוחרר", כוונתם לאסיר המשוחרר אברהים אל-טורי, אשר נידון וריצה מאסר של 16 שנים, בין היתר, בשל עבירה של מגע עם סוכן חוץ, עבירה של גילוי החלטה לבגוד, עבירה של סיוע להריגה ועבירות בנשק (כנטען בסעיף 43 לכתב ההגנה ולא נטען או הוכח אחרת על ידי התובע).

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 33783-09-22 עיסא נ' בן גביר ואח'

עוד אדגיש, כי התובע לא חלק בתביעתו על אמיתות הפרסום כי מדובר ב"מחבל מכפר קאסם שהורשע בסיוע לרצח וניסיון לחטוף חיילים עבור החמאס".

5. בפסק הדין, אדרש להכריע, בין היתר, בשאלות הבאות:

- א. האם הפרסום של הנתבע בתאריך 13.05.2022 בחשבון הטוויטר שלו מהווה לשון הרע בהתאם לסעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע").
- ב. ככל שאקבע כי הפרסום של הנתבע בתאריך 13.05.2022 בחשבון הטוויטר שלו נכנס לגדר פרסום לשון הרע, אדרש לבחון האם עומדת לנתבע הגנת "אמת בפרסום" מכח סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע; ולחילופין האם עומדת לנתבע הגנת תום הלב.

תמצית טיעוני התובע בכתב התביעה

6. לטענת התובע, הינו אדם פרטי, איש עסקים, המוכר ביישובו ובקהילה ושמו הטוב הולך לפניו. בתאריך 13.5.2022 פרסם הנתבע פוסט בפייסבוק במסגרתו הטיח דברי בלע ושקר כנגד התובע כשטען שהתובע הוא זה שארגן קבלת פנים בשנת 2020 למחבל משוחרר, במסגרת תפקידו כיו"ר ועד העם.

הגדיל הנתבע לעשות כאשר, לטענת התובע, צירף לצד הפוסט תמונה המראה את קבלת האסיר המשוחרר לצידו של התובע, "באופן אשר מציג את התובע כמי שאכן נכח בקבלת הפנים וכמי שנשא על כתפיו את האסיר המשוחרר בקבלת הפנים- דברים שלא היו ולא נבראו מעולם" (סעיף 8 לכתב התביעה).

7. הוסיף והדגיש התובע בסעיף 13 לכתב התביעה כי "התובע והנתבעים כלל לא נכחו באירוע ולא טרחו לבדוק את אמיתות הפוסט".

8. לטענת התובע, התנהגותו המחפירה של הנתבע עולה כדי ביצוע עוולת לשון הרע על פי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע וכי הדברים שנכתבו מהווים "פרסום" כהגדרת הביטוי בסעיף 2 לחוק איסור לשון הרע.

9. יתרה מזאת, נטען כי ביצוע עוולת לשון הרע על ידי הנתבע היתה בזדוניות ובחוסר תום לב, מתוך כוונה להרע ולהזיק לתובע.

10. הגם כי התובע ציין בסעיף 18 לכתב התביעה כי כתוצאה מעוולת הנתבע סבל הן מנזקים תדמיתיים והן מנזקים ממוניים, הבהיר כי תביעתו מוגשת מכח סעיף 7 א' (ג) לחוק איסור לשון הרע בגין כוונה לפגוע ולחילופין מכח סעיף 7 א' (ב) שלא בגין כוונה לפגוע.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 33783-09-22 עיסא נ' בן גביר ואח'

11. הוסיף וביקש התובע במסגרת תביעתו כי הנתבע יפרסם הודעת התנצלות בכל מקום בו פורסם הפרסום המביש בהיקף ובנוסף שבית המשפט ימצא לנכון ואשר יהלום את חומרת הפרסום המכפיש שפרסם הנתבע.

תמצית טיעוני התובע בסיכומיו

12. בסיכומיו של התובע הוסיף והדגיש כי הרושם הכללי הישיר שיוצר הפרסום כולו והרקע לפרסומו, תמונת התובע והכתבה שצמודה לו, מציגים אותו בעיני הקורא הסביר כמי שתומך במחבלים- "במדינה טעונה כמו שלנו, ייחוס ארגון קבלת פנים למחבל משוחרר על ידי אזרח ערבי ישראלי שווה לתמיכה בטרור" (סעי' 14 לסיכומים).

13. יתרה מזאת, טען התובע כי בהיותו איש עסקים ערבי-ישראלי, שעיקר לקוחותיו הם מהמגזר היהודי ואשר יש לו חברים ומכרים רבים במגזר היהודי, ייחוס ארגון קבלת הפנים למחבל המשוחרר, השפיל את התובע ועשה אותו מטרה לשנאה וללעג ואף פגע במשלח ידו.

14. הוסיף וטען התובע בסיכומיו, כי הנתבע טען להגנה יחידה והיא הגנת אמת הפרסום ולפיכך עליו להוכיח שני תנאים מצטברים- האחד, שתוכן הפרסום אמת והשני, קיום עניין ציבורי בפרסום. לטענת התובע, הנתבע לא עמד בנטל ההוכחה המוטל עליו. זאת ועוד, אין אזכור כלשהו בפרסומים שעליהם נסמך הנתבע לטענתו ואשר צורפו לראיותיו, כי התובע הוא ממארגני קבלת הפנים לאסיר המשוחרר. הנתבע הודה בחקירתו הנגדית כי מדובר במסקנה אישית שלו לגבי התובע.

15. לטענת התובע, גרסתו היתה מהימנה לאורך כל עדותו ולפיה נוכחותו היתה בסוף הארוע ולא בקבלת הפנים שתחילתה היתה בכניסה לכפר קאסם וסיומה בביתו של המחבל המשוחרר, וזאת לצורך הקפדה על נהלי הקורונה באותה תק', קרי חודש יולי 2020.

16. הוסיף התובע וטען, כי יש לדחות את טענת חוסר הסמכות העניינית שנטענה על ידי הנתבע, אם משום שזנחה על ידו ואם משום שלבית משפט זה, קיימת סמכות עניינית לדון בתביעה.

תמצית טיעוני הנתבע בכתב ההגנה

17. לטענת הנתבע, דין התביעה להידחות תוך חיוב התובע בהוצאות משפט בשיעור גבוה שיצור הרתעה, שעה שהתובע מציג את הארוע הנטען באופן מסולף, שאינו תואם את אשר ארע בפועל עד כדי חוסר תום לב של ממש. מוסיף הנתבע כי המדובר בתביעת השתקה, הא ותו לאו.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 33783-09-22 עיסא נ' בן גביר ואח'

18. לטענת הנתבע, הכחשתו של התובע בכתב התביעה כי כלל לא נכח בארוע קבלת הפנים וכי לא היה ממארגניה עומדת בסתירה גמורה לכתבות הרבות, אשר פורסמו בכלי התקשורת הערבים ולפרסומים רבים ברחבי המרשתת שסיקרו את ארוע קבלת הפנים.

מצפיה בתמונות עולה בבירור, כי טענתו המרכזית של התובע לפיה כלל לא נכח בארוע, מהווה "דברי בלע ושקר".

19. מוסיף הנתבע, כי הינו עיתונאי העוסק, בין היתר, במחקר אודות פעילות וועדי העם ברשויות מקומיות ערביות וכי במקרה דנא עומדת לו "הגנת אמת בפרסום" מכח סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, היות שתוכן דבריו אמת והינם בעלי עניין ציבורי.

מוסיף וטוען הנתבע כי ועד העם בכפר קאסם הינו גוף בעל מעמד ציבורי כאשר התובע בעל מעמד והשפעה ניכרת בכפר קאסם וזאת מתוקף תפקידו כראש ועד העם החל מתחילת שנת 2020. לפיכך, קיים אינטרס ציבורי רב בפרסום פעילות ועד העם והעומד בראשה, קרי התובע, וזכות הציבור לדעת ולגבש עמדה באשר למעורבותו של ועד העם והעומד בראשה בקבלת פנים חגיגית לאדם שהורשע בעבירות חמורות, אשר בחלקן בוצעו כנגד ביטחון המדינה.

הנתבע מפרט בסעיף 44 לכתב הגנתו :

"... כי עצם ההשתתפות בקבלת הפנים- מפגן האהדה והכבוד- שנערך לכבודו של האסיר המשתחרר יוצרת הזדהות עם המעשים עליהם ריצה האסיר את עונשו, ועל אחת כמה וכמה שמתחזקת הזדהות זו כאשר לא רק שולי החברה משתתפים במפגני תמיכה אלו אלא גם נבחר ציבור לוקחים חלק משמעותי באירוע. מפגן אהדה וכבוד לעברייני מורשע הינו אירוע פסול אשר אין לו מקום בשלטון חוק, ואשר קיימת חשיבות ועניין ציבורי רב לפרסום ולהוקיעו, ומשכך אל לתובע להלין אלא על עצמו אשר הוא במעשיו הנלוזים הביא לפרסום האמור". (הדגשה במקור).

הדבר נאמר ביתר שאת, שעה שלטענת הנתבע, ועד העם אשר בראשו עומד התובע, פרסם בעצמו בדף הפייסבוק הרשמי שלו תמונה המתעדת את השתתפותו של התובע בקבלת הפנים נשוא הפרסום.

20. באשר לסעד שהתבקש על ידי התובע כדוגמת "הודעת התנצלות" טען הנתבע כי מאחר שעסקין בפרסום מותר ואין המדובר בעוולה על פי חוק איסור לשון הרע, אין שחר לטענה כי עליו להתנצל על הפרסום. בנוסף, בית המשפט נעדר סמכות עניינית ליתן צו עשה כדוגמת הודעת התנצלות, אם לנוכח לשון חוק איסור לשון הרע ואם משום שבית המשפט השלום אינו מוסמך לדון בסעד לצו עשה שאינו ניתן להערכה כספית.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 33783-09-22 עיסא נ' בן גביר ואח'

תמצית טיעוני הנתבע בסיכומיו

21. בסיכומי הנתבע, טוען האחרון כי אמינותו של התובע קרסה בחקירתו הנגדית ובהתאם לחזקת השקר, מקום שהתובע שיקר בעניין מהותי שכן הוכח שנכח בקבלת הפנים שנערכה למחבל המשוחרר, משמע אינו דובר אף ביתר טענותיו ויש לדחות את תביעתו בהתאם לת"א (י-ם) 5258-07-17 שלמה פריימן נ' עמנואל צנטלר [פורסם בנבו] (14.10.25), אשר למעשה מפנה ומסתמך על פסיקתו של כב' השופט א' שטיין במסגרת ע"א 765/18 שמואל חיון נ' אלעד חיון [פורסם בנבו] (1.5.2019) (להלן: "הלכת חיון").
22. הוסיף הנתבע וטען כי במהלך חקירתו של התובע ובמענה לשאלת בית המשפט, נאלץ להודות כי אף הימצאותו בחצר ביתו של האסיר המשוחרר מהווה חלק מקבלת הפנים לשיטתו של התובע, ובכך קרסה שוב גרסתו של התובע.
23. שתיקתו של התובע במשך שנתיים מול עשרות פרסומים בכלי התקשורת השונים בערבית לפיה נטל חלק בקבלת הפנים שנערכה לאסיר המשוחרר, פועלת לחובתו של התובע.
24. הימנעותו של התובע מהבאת עדים לביסוס גרסתו הכבושה, קרי הימנעותו מהעדתו של מפקד המשטרה דאז, אסף דורון, לצורך הוכחת טענתו כי הגיע לחצר ביתו של האסיר המשוחרר לאחר שהתבקש על ידי מפקד המשטרה דאז לאכוף את ההנחיות להעדר התקהלות בגין מגפת הקורונה- פועלת לחובתו של התובע.
25. לטענת הנתבע, עמד בנטל המוטל עליו להוכחת הגנת "אמת הפרסום" בהתאם לסעי' 14 לחוק איסור לשון הרע ולחילופין בהתאם לסיפא סעי' 14 שכן אף אם לא הוכח שהתובע "ארגן" את קבלת הפנים, המדובר בפרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש.
26. בנוסף, טען הנתבע לקיומה של הגנת "עיתונאות אחראית" ותום הלב מכח סעיף 15 (2) ו- (4) לחוק איסור לשון הרע.
27. לסיכום, טוען הנתבע כי התביעה מהווה "ניסיון ציני לשכתב את ההיסטוריה ולהשתיק ביקורת לגיטימית. התובע, נבחר ציבור, נטל חלק מרכזי באירוע האדרה למחבל, חיבקו ובירכו, ובכך העניק לגיטימציה לטרור. הוכח כי התובע שיקר במצב נחושה לגבי עצם נוכחותו אך בפועל עמד בראש מקבלי הפנים. בנסיבות אלו, המילה "ממארגני" משקפת את האמת המהותית, ולמצער חוסה תחת הגנות החוק."

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 22-09-33783 עיסא נ' בן גביר ואח'

דיון והכרעה

זכויות יסוד בחברה דמוקרטית- זכות יסוד ל"שם טוב" אל מול "חופש הביטוי"

28. ההלכה הפסוקה והמנחה כי חוק איסור לשון הרע משקף איזון בין זכות היסוד לשם טוב מחד גיסא, לבין זכות היסוד לחופש הביטוי מאידך גיסא, אשר "נגזרות מהערך החוקתי של כבוד האדם" (כך נפסק מפי הנשיא א' ברק בתוארו דאז בע"א 4534/02 **רשת שוקן בע"מ נ' אילון (לוני) הרציקוביץ'**, פ"ד נח (3) 558, בעמ' 565).

29. מצאתי לנכון בנסיבות מקרה דנא להביא בפניכם מפסיקתו של כב' השופט א' ריבלין ברע"א 10520/03 **בן גביר נ' אמנון דנקנר** [פורסם בנבו] (12.11.2006), וזאת כרקע ובסיס לבחינת המקרה ספציפי:

"10. ...

על מעמדן של שתי הזכויות הללו בחברה הדמוקרטית- אין חולקין. חירות הביטוי היא "ציפור נפשה" של הדמוקרטיה- זכות יסוד שהיא גם עקרון-על בכל משטר דמוקרטי (בג"צ 75/53 **קול העם נ' שר הפנים**, פ"ד ז 871 ; בג"צ 153/83 **לוי נ' מפקד המחוזי הדרומי של משטרת ישראל**, פ"ד לח (2) 393,398 ; חופש הביטוי נמנה עם חירויות היסוד של האדם בישראל. נציב הוא בנדבך העליון של זכויות היסוד, שהרי "בלא דמוקרטיה אין חופש ביטוי, ובלי חופש ביטוי אין דמוקרטיה" (בג"צ 14/86 **יצחק לאור נ' המועצה לביקורת סרטים ומחזות**, פ"ד מא (1) 421)....

....

בשיטתנו, טבוע איפוא האיזון במשטר החוקתי עצמו. הזכויות, לפי תפיסתנו, הן רחבות בהיקפן- אף כי ההגנה עליהן אינה אבסולוטית. עמדה על כך לאחרונה, השופטת ד' דורנר, בציינה:

בבחינת הזכות לחופש הביטוי, נקודת המוצא במשפטנו היא שכל ביטוי, יהיה תוכנו אשר יהיה, 'מכוסה' על-ידי ההגנה החוקתית. אכן, 'חופש הביטוי, כזכות חוקתית, משתרע על כל ביטוי. 'ביטוי' בהקשר זה הוא כל פעילות המבקשת להעביר מסר או מובן. הוא משתרע על ביטוי פוליטי, ספרותי או מסחרי... אכן, יש לנקוט בגישה מרחיבה בפרשנות היקף ההשתרעות של הזכות החוקתית לחופש הביטוי, שלא תחייב בחינה תוכנית ושיפוט ערכי של הביטוי הספציפי...

...

גישה מרחיבה זו להיקפו של חופש הביטוי הולמת במיוחד את המשפט הישראלי, שבו ההגנה על חופש הביטוי, כמו על כל שאר זכויות-היסוד, אינה מוחלטת. הפרשנות המרחיבה לחופש הביטוי אינה מכריעה באיזון בינו לבין זכויות

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 33783-09-22 עיסא נ' בן גביר ואח'

ואינטרסים אחרים, אלא אך מאפשרת איזון כזה, כך שהדיון מתמקד במידת ההגנה הניתנת לזכות... (פרשת ש.י.ן. הנ"ל).

13. הנה כי כן, מתחם התפרשותה של חירות הביטוי לחוד, ומידת ההגנה הניתנת לביטוי זה או אחר לחוד. תחום הפרישה של הזכות החוקתית הוא רחב, אך היקף ההגנה הוא פועל יוצא של ערכים נוספים, ומשתנה בהתאם לנסיבות המקרה ולאופיו של הביטוי (ראו גם פרשת אבנרי הנ"ל)...

השם הטוב

14. ... חופש הביטוי אינו חופש הביזוי, והזכות להשמיע אינה הזכות להשפיל... עם זאת, מרחב התייחסות אינו זהה. קצה האף הוא גבול נוקשה. כאשר ניצב הוא מול סכנת הפגיעה הפיזית אין להשיגו אחר. לעומת זאת, כאשר הגורם הפולש הוא דיבור- עשויים הגבולות להתגמש. עיתים צריכים הם להתגמש. מניף ידו- לא יינקה, אך האומר אשר על ליבו, אפילו ליבו גס- לא במהרה ייענש.

14. באים אנו, אם כן, אל הזכות לשם טוב. אף זו הוכרה כזכות יסוד במשפטנו... "כבוד האדם ושמו הטוב חשובים לו לעיתים לאדם כחיים עצמם, הם יקרים לו לרוב יותר מכל נכס אחר (פרשת אבנרי הנ"ל, בעמ' 856... אכן 'הזכות לשם הטוב של האדם היא ערך יסוד בכל משטר דמוקרטי. היא תנאי חיוני לחברה שוחרת חירות. היא מבוססת בין השאר, על הצורך בהערכה פנימית, בגאווה אישית ובהכרה אישית בין בני אדם' (בג"ץ 6126/94 סנש נ' רשות השידור, פ"ד נג (3) 817, 832). שמו הטוב של אדם- המוניטין שצבר לעצמו במהלך חייו- הוא נכס מקניינו, הנרכש לעיתים בעמל רב ולאורך זמן. הוא מהווה ביטוי חשוב לכבודו של האדם: הן כבוד במובן honor, לאמור- ההוקרה וההכרה הנובעים ממעמדו בחברה אליה הוא משתייך, והן כבוד במובן dignity, לאמור- ערכו הפנימי של האדם. שמו הטוב של אדם מאפשר לו להימנות על בני הקהילה ובכך להגשים את עצמו ולעצב את אישיותו...

15. נדרשים אנו, איפוא, לאיזון פנימי בין שתי זכויות חוקתיות: חופש הביטוי מחד גיסא והזכות לשם טוב מאידך גיסא. "באיזון הפנימי בין זכויות אדם מתנגשות, נוכל להעמיד לנגד עינינו את התכלית המשותפת להן, של הגשמת השמירה על כבוד האדם. עלינו לשאוף לאיזון אשר יקדם, באופן מרבי, את ערך כבוד האדם.... בענייננו, הכללים לעריכתו של האיזון כתובים על-חוק, לאמור- חוק איסור לשון הרע. אולם חוק זה, מעצם טיבו ומחמת שהוא בא לגרוע מחופש הביטוי, יונק מן האיזון החוקתי..

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 22-09-33783 עיסא נ' בן גביר ואח'

חופש ביטוי בספירה הציבורית

16. אחד השיקולים המשליכים על אומדן עוצמתן של הזכויות המתנגשות- חופש הביטוי והזכות לשם טוב- ועל קביעת האיזון ביניהם, הינו מושא הביטוי ונושאו....

...

בשל כך נפסק, כי "מבין סוגי הביטויים השונים, ההגנה הניתנת לחופש הביטוי הפוליטי- שהוא תנאי הכרחי לקיומו של הליך דמוקרטי- היא רחבה במיוחד" (בג"ץ 6226/01 **אינדור נ' ראש עיריית ירושלים**, תק-על 2003 (1) 1077; בג"ץ 606/93 **קידום יזמות ומו"לות (1981) בע"מ נ' רשות השידור**, פ"ד מח (2) 1; בג"ץ 6218/93 כהן נ' לשכת עורכי הדין, פ"ד מט (2) 529)....

17. ההכרעה בחופש הביטוי הפוליטי היא, במידה רבה, צידו השני של מטבע אי-האלימות. המדינה הדמוקרטית מקנה לאזרחיה ולתושביה כלים חוקיים מגוונים להגשת מטרותיהם הפוליטיות, החברתיות והציבוריות... הביטוי החופשי הוא אחד הכלים החשובים להגשמת השותפות הדמוקרטית. מכאן החירות העומדת לכל אדם במדינה הדמוקרטית להביא באורח חופשי את התרעומת שבליבו. מכאן החירות העומדת לו לאדם להביע את דעתו בעניינים שעל סדר היום, אפילו יהיו אלה דעות קיצוניות ומכעיסות, ואפילו ינוסחו בלשון צורמת ומקוממת. איש איש ולשונו, איש איש ואופיו, איש איש והרקע התרבותי בו צמח... מטעם זה, אף מגשים חופש הביטוי את האינטרס בשמירה על יציבות החברה והמשטר...

18. הביקורת הרחבה על אנשי ציבור בפועלם הציבורי היא תנאי-בלעדיו-אין לקיום משטר דמוקרטי חופשי. לא הכל הסכימו לכך... אכן שמו הטוב של איש הציבור איננו הפקר (ע"א 30/72 **פרידמן נ' סגל**, פ"ד כז (2) 225, 244). הוא זכאי להגנה על שמו הטוב ועל המוניטין שצבר לעצמו. בהיכנסו לפעילות ציבורית אין איש הציבור משיל מעליו את כבודו ואין הוא חושף עצמו לכל דבר-דיבה. אדרבא, שמו הטוב חשוב לו, לעיתים, באופן מיוחד, שהרי בלעדיו יתקשה לפלס את דרכו ללב הציבור (ראו ע"א 802/87 **נוף נ' אבנרי**, פ"ד מה (2) 489, 494). עם זאת, ככלל, חשיבותו של חופש הביטוי אכן גוברת, מקום בו מדובר בהבעת דעה בעניינים ציבוריים ובנוגע לאישים הנושאים תפקידים ציבוריים....

.....

20. אכן, חוק איסור לשון הרע אינו שולל את ההגנה על השם הטוב מאישי ציבור. ... עם זאת, הפרשנות הוראות החוק לא ניתן להתעלם ממושא הביטוי ומנושאו....".

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 33783-09-22 עיסא נ' בן גביר ואח'

התשתית הנורמטיבית- יסודות עוולת לשון הרע

30. אין מחלוקת בין הצדדים, כי פרסומו של הנתבע בתאריך 13.05.2022 בחשבון הטוויטר שלו נשוא התובענה, מהווה "פרסום" מכח סעיף 2 (א) לחוק איסור לשון הרע.

31. הגם כי בסעיף 25 לכתב ההגנה הכחיש הנתבע את הנטען בסעיף 15 לכתב התביעה, קרי הכחיש כי הפרסום עולה כדי ביצוע עוולה של לשון הרע לפי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, הרי שלא הרחיב בנושא ופנה לטעון לקיומן של הגנות בחוק איסור לשון הרע.

32. "לשון הרע" כמצוין בסעיף 1 (1) לחוק איסור לשון הרע, הינו פרסום העלול להשפיל אדם בעיני חבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצידם ובהתאם לסעיף 1 (2) לחוק איסור לשון הרע, פרסום שעלול לבזות אדם בשל מעשים או התנהגות המיוחסים לו.

33. בהתאם להלכה הפסוקה, המבחן הינו מבחן אובייקטיבי, האם הפרסום עלול היה לפגוע בשמו הטוב של התובע- להשפילו, לעשותו מטרה לשנאה, לבוז לו, ללעוג לו או לבזותו - בעיני האדם הסביר שהיה נחשף לפרסום. אין כל חשיבות לשאלה האם המפרסם התכוון או היה מודע לכך שהפרסום עלול לפגוע בנפגע (ראה אורי שנהר **דיני לשון הרע** (2024) (פרק עשירי עמ' 226 – 227).

34. הינני קובעת כי הפרסום שבוצע על ידי הנתבע ולפיו התובע במסגרת תפקידו כראש ועד העם, אירגן את קבלת הפנים למחבל המשוחרר מכפר קאסם, אשר הורשע בסיוע לרצח וניסיון לחטוף חיילים עבור חמאס, עלול היה לפגוע בשמו הטוב של התובע בהתאם לאמת המידה המקובלת על האדם הסביר בחברה הישראלית. לפיכך, הפרסום נכנס לגדר סעיף 1 (1) ו/או סעיף 1 (2) לחוק איסור לשון הרע. משכך, אינני מוצאת לנכון לבחון האם הפרסום נכנס לגדר סעיפים 1(3) או 1(4) לחוק איסור לשון הרע.

35. אלא שבפרסום לשון הרע לא סגי לשם הטלת אחריות לפי חוק איסור לשון הרע. החוק מונה מספר הגנות, אשר הוכחתם על ידי מי שפרסם לשון הרע, פותרת אותו מחבות.

יסודות הגנת אמת הפרסום- סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע

36. בהתאם לסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע:
 "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש."

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 33783-09-22 עיסא נ' בן גביר ואח'

37. הגנה זו דורשת עמידה בשני תנאים מצטברים: (1) הפרסום היה אמת; (2) טמון בו עניין ציבורי. באשר לתנאי הראשון – "בדנ"א 2121/12 פלוני נ' דיין אורבך, פ"ד סז(1) 667 (2014) נקבע כי המונח "אמת" מכונן ל"אמת המשפטית" – אמת שהיא "פרי עיבודו של בית המשפט, בכלים משפטיים, את המציאות העובדתית כפי שהיא מוצגת בפניו" (שם, בעמ' 707-708). אמת זו יכולה להיות שונה מן האמת העובדתית, האובייקטיבית. "כדי להכריע בשאלה האם מה שפורסם היה אמת, יש להשוות בין תוכן הפרסום לבין האמת כפי שנקבעה על ידי בית המשפט באותו עניין" (שם, בעמ' 709).

הפרסום נדרש לשקף אמת "שלמה" – כזו שאינה נעדרת פרטים המשנים את הרושם הכללי המתקבל מן הפרסום, ושלא ייכללו בו פרטים משמעותיים שאינם נכונים. ברם, לא כל פער בין העובדות העולות מן הפרסום לבין האמת המשפטית יוביל לשלילת התנאי של אמיתות הפרסום. ההגנה לא תישלל רק בשל העובדה שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי, שאין בו פגיעה של ממש (שם, בעמ' 710). המדובר באמת כפי שהייתה בזמן הפרסום ולא ב"אמת לשעתה" (שם). – ראה ת"א (ת"א) 62999-08-21 ח' נ' פלונית [פורסם בנבו] (08.11.2023) בעמ' 17 (להלן: "פרשת ח'").

38. אשר לתנאי השני – "קיומו של עניין ציבורי" – המדובר ב"עניין שידיעתו ברבים רלוונטית להגשמת מטרה ציבורית או שיש לציבור תועלת בידיעה לגביו, אם לצורך גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים ואם לשם שיפור אורחות חייו" (ע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נו(2) 607, 621 (2002)). תנאי זה משקף את התפיסה כי חשיבותו של חופש הביטוי גוברת כאשר הפרסום שמדובר בו עניינו הבעת דעה בעניינים ציבוריים ובנוגע לאישים הנושאים תפקידים ציבוריים. הצורך להגן על ביטויים הנוגעים לענייני הציבור נובע מחשיבותם של ביטויים אלה לשם שמירה על שיח חופשי, המאפשר גיבוש עמדות פוליטיות, מדיניות וציבוריות בחברה (ע"א אילנה דיין, בעמ' 448-449). "עניין ציבורי" הוא מושג רחב המתייחס גם לחשיבות שבדיון הציבורי בנושא חברתי או פוליטי. "ככל שהפרטים נוגעים ומשפיעים יותר על אנשים אחרים, כך קטנה הזכות למנוע את הפרסום" (אורי שנהר דיני לשון הרע 228-227 (1997)) (ראה פרשת ח', שם).

39. ככלל, הנטל להוכיח את אמיתות הפרסום מושת על כתפי המפרסם ובהתאם למשפט האזרחי-נדרשת הטיית מאזן ההסתברויות.

40. על רקע התשתית הנורמטיבית אפנה לנתח את חומר הראיות. האמת, כאמור, היא "האמת המשפטית", זו שהוכחה בראיות.

עדותו של התובע

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 22-09-33783 עיסא נ' בן גביר ואח'

41. תפקיד מרכזי של החקירה הנגדית הוא לאפשר לבית המשפט להתרשם מאופן מסירת העדות לשם איתור "אותות האמת" העולים ממנה. בהקשר זה קובע [סעיף 53 לפקודת הראיות](#) [נוסח חדש], התשל"א-1971 כי "ערכה של עדות שבעל-פה ומהימנותם של עדים הם ענין של בית המשפט להחליט בו על פי התנהגותם של העדים, נסיבות הענין ואותות האמת המתגלים במשך המשפט".

"התנהגות העדים במהלך העדות אינה מוצאת ביטוי מלא בפרוטוקול הדיון, ולכן המשקל שיש לייחס להתרשמות ישירה זו מסור לשיקול דעתה של הערכאה הדיונית. אכן, "מקורו כרגיל בדבר שאינו לא 'שקול' ולא 'מדוד' ולא 'מנוי', אלא כמעט 'סמוי מן העין', כמו עקימת שפתיים, שטף דיבור, היסוס פורטא, אזיל סומקא ואתי חיוורא (או להיפך) – כל אלה, בגדר דק-מן-הדק-עד-אין-נבדק על ידי בית-משפט יותר גבוה שלא שמע ולא ראה את העד שהעיד" ([ע"פ 377/62 לוי נ' היועץ המשפטי לממשלה](#), פ"ד יז 1065, 1074 (1963). ראו גם מרדכי [קרמניצר "קריטריונים לקביעת ממצאים עובדתיים"](#) והתערבות ערכאת ערעור בממצאים המתייחסים למהימנות של עדים" [הפרקליט](#) לה 407, 412 ואילך (1983))." (פרשת ח' עמ' 57).

42. להלן עיקרי עדותו של התובע, כפי שעלו מחקירתו הראשית והנגדית, בצירוף התייחסות בית המשפט לנושאים הרלבנטיים לענייננו:

א. **פועלו של התובע בקרב הקהילה בכפר קאסם ובחברה הישראלית** – כ"איש... מכפר קאסם, איש עסקים, עוסק בתחום של חנות קרמיקה וכלים סניטריים. גם יש לי חברת בנייה, קבלן בנייה שאני גם בונה במקומות שונים. לא אכפת לי הלאום וההשתייכות, אני בונה גם בעמנאל וגם בכפר קאסם, בונה גם באריאל וגם בראש העין. לגבי הפעילות ההתנדבותית שלי, אני קורא לה לא ציבורית כי היא התנדבותית שלי, אני דוגל בשינוי אקטיבי בחברה ותרומה לחברה, לכן אני משמש כיושב ראש נבחר של הוועד העממי של כפר קאסם, או הוועד הציבורי קוראים לו, ציבורי או עממי, זה אותו דבר. אני מפעיל את החברה לטובת האוכלוסייה המקומית בכל מיני תחומים שונים ומשונים, לכן אני גם לפני הפעילות ההתנדבותית שלי אני אדם חברתי עם עסקים והן עם קשרים, במיוחד במגזר היהודי, מקצה לקצה, מהקצה הימני לקצה השמאלי האחר וחשוב לי מאוד לשמר את היחסים האלה..."- עמ' 1 לתמליל ישיבת הוכחות מיום 29.05.25 (להלן: "**תמליל**") ש' 22-34.

מדבריו אלו של התובע עולה בבירור, כי מתוקף עמידתו של התובע בראש 'ועד העם' בכפר קאסם יש לראותו כאיש ציבור, על כל המשתמע מכך בהלכה הפסוקה.

ב. **הרקע לפרסום** - הוא ביקורו של העיתונאי נדב אייל, בעל טור קבוע בעיתון 'ידיעות אחרונות', את התובע וסיקורו את פעילותו בתחום הפשיעה, לרבות התנהלותו בתקופת

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 33783-09-22 עיסא נ' בן גביר ואח'

מגפת הקורונה. בעקבות זאת פורסמה כתבתו של נדב אייל על התובע בצירוף תמונתו ותחתיה המשפט "עיסא פיצח את בן גביר" – עמ' 2 לתמלול ש' 32-35.

ג. **באשר לסיבת הגעתו של התובע לחצר ביתו של האסיר המשוחרר ובני משפחתו ביום שחרורו מהכלא –**

בחקירתו הראשית השיב התובע כי יום בטרם קבלת הפנים של האסיר המשוחרר, שוחח עמו מפקד תחנת המשטרה דאז, מר אסף דורון, אשר היה מודאג מההתקהלות לנוכח מגפת הקורונה ולכן התובע אמר לו "נהיה בקשר מחר, שלא תהיה התקהלות" – עמ' 3 לתמלול ש' 9-22.

"בארוע הספציפי הזה אחרי, לקראת סוף הארוע הגעתי, פגשתי שם את האנשים והסברתי גם אפילו בלחש, רואים באחת התמונות שאני לוחש לו לאוזן מכיוון שהוא אסיר שהוא אולי לא מודע למה שקורה בחוץ, לגבי הקורונה, שזה לטובת הבריאות של כולם שהארוע הזה יתפזר.... אני הגעתי רק מהסיבה האחת והיחידה שהיא הקורונה.... הנושא הקריטי היה הקורונה ובנוסף לקורונה גם חשוב לנו אחרי זה לדאוג שהאסיר הזה ישתלב בחברה, ימצא אחרי זה עבודה... אני זה שמוודא שהוא עובר תהליך שיקום דרך מחלקת הרווחה של העירייה... – עמ' 3 לתמלול ש' 25-39.

מנגד, בחקירתו הנגדית של התובע הוברר כי כשבוע ימים טרם שחרורו של האסיר, נודע לתובע על "הארוע" כלשונו משיחה עם ראש עיריית כפר קאסם, דהיינו טרם שיחתו הנטענת עם מפקד המשטרה דאז, מר אסף דורון – עמ' 9 לתמלול ש' 35.

כשנשאל התובע מדוע לא הזמין את מפקד המשטרה, מר אסף דורון, לעדות לצורך הוכחת טענתו כי הגיע לביתו של האסיר המשוחרר, בצהרי היום בו שוחרר, לצורך הקפדה על נהלי הקורונה לבקשתו של מפקד המשטרה, השיב:

"לא רציתי להביך אותו היום במצב הפוליטי שאנחנו נמצאים בו והוא עדיין במשטרת ישראל והוא יעיד נגד שר שהוא יכול, כולנו יודעים מה הוא יכול לעשות, אני לא רוצה להביך אותו. הוא עדיין חבר קרוב ואני בקשר יומיומי עם אסף דורון, קרוב ללב שלי וחבר, אבל אני לא אביך אותו". (הדגשה שאינה במקור) (עמ' 11 לתמלול ש' 10-22).

בהמשך השיב התובע, כי חשב שהנתבע יעיד את מר אסף דורון, ומשנשאל האם ידע שהנתבע חזר בו מרשימת העדים והודיע כי יסתפק בעדותו שלו, השיב "ידעתי" אבל "חשבתי שהוא מביא אותם בכל זאת" – עמ' 12 לתמלול ש' 3-27.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 33783-09-22 עיסא נ' בן גביר ואח'

כשנשאל התובע האם מישוהו קרא בכרוז בחצר ביתו של האסיר המשוחרר והודיע לנוכחים במקום שההתקהלות הינה אסורה ומסוכנת לנוכח מגפת הקורונה ולכן מבוקש להתפזר ולהותיר את האסיר המשוחרר בחיק משפחתו המצומצמת, השיב בשלילה מאחר ולא היו אלפי אנשים אלא רק עשרות אנשים. (עמ' 19 לתמלול ש' 30-35).

כאן המקום לציין, כי אין בידי לקבל את גרסת התובע, כי הגיע לחצר ביתו של האסיר המשוחרר ביום השחרור מהכלא לאחר כ- 16 שנים בכלא, על מנת לוודא שהנוכחים במקום מקפידים על נהלי הקורונה-

אם משום שהתובע נמנע מהבאתו לעדותו של מר אסף דורון ללא נימוק הגיוני ומשכנע, ולחילופין נמנע מהבאת תצהירו או כל אסמכתא אחרת מטעמו בהיותו ממלא תפקיד בכיר במשטרת ישראל בדבר פנייתו לעזרתו של התובע בהקפדה על נהלי הקורונה בהתקהלות ב"ארוע". בהתאם לכלל הימנעות מהבאת עד חיוני, אשר התובע עצמו מעיד כי הינו חברו הקרוב, אזי הדבר פועל לחובתו של התובע ויש להסיק כי אילו היה מגיע מר דורון אסף לעדות או מתבקש להמציא מסמך התומך בגרסתו של התובע, לא היה עושה כן; אם משום שהדבר לא קיבל ביטוי באף אחת מהכתבות הנזכרות בתיק המוצגים מטעם הנתבע (תרגומן הוגש לתיק ביהמ"ש ביום 13.5.25) שסיקרו במגזר הערבי את קבלת הפנים לאסיר המשוחרר וציינו את נוכחותו של התובע בקבלת הפנים במסגרת תפקידו כראש הועד העממי; אם משום שאין מחלוקת בין הצדדים כי המשטרה היא זו שפיזרה את ההתקהלות במקום כמי שאמונה על קיומם של הנהלים וההוראות הנוגעים להתקהלות בעת מגפת הקורונה; ואם משום שהוועד העממי לא ציין זאת בפוסט שהוא עצמו פרסם אודות קבלת הפנים לאסיר המשוחרר (נספח 6 לתיק המוצגים מטעם הנתבע), חרף העובדה כי צירף לפוסט את תמונתו של התובע יחד עם האסיר המשוחרר בחצר ביתו של האסיר המשוחרר ביום שחרורו מהכלא. חזקה על הוועד העממי, אשר התובע עומד בראשו, כי ידיק בפרטים ואילו אכן כטענת התובע הגיע למקום לבקשת מפקד המשטרה, מר אסף דורון, לצורך הקפדה על הנהלים וההוראות בתק' הקורונה, הדבר יצוין בפוסט. משהדבר לא נכתב ולא הוכח בפניי בראיות, הרי שאין בידי לקבל את טענת התובע.

אם לא די בכך, התובע הודה בישיבת קדם המשפט מיום 15.10.2025 כי "כל הנוכחים בכינוס ידעו לשם מה התכנסנו במקום וזה היה לכבוד האסיר הביטחוני המשוחרר" (הדגשה שאינה במקור) (עמ' 1 לפרוט' ש' 28).

ד. האם התובע נטל חלק בקבלת הפנים שנערכה לאסיר המשוחרר?

בנוסף לטענתו בכתב התביעה כי לא נכח בקבלת הפנים, התובע חזר והדגיש בחקירתו הראשית כי קבלת הפנים לאסיר המשוחרר היתה בכניסה לכפר וכי לא נטל בה חלק.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 33783-09-22 עיסא נ' בן גביר ואח'

לגרסתו של התובע, הגיע לקראת הצהרים לביתו של האסיר המשוחרר שהוא בקצה המזרחי של העיר, בעוד כי קבלת הפנים נעשתה בכניסה של העיר, בקצה השני של העיר-עמ' 4 לתמלול ש' 7-11.

ואף בראשית חקירתו הנגדית השיב בנחרצות **"לא הייתי בקבלת הפנים"** – עמ' 5 לתמלול ש' 34-35.

כשהוטח בפניו של התובע כתבה שצורפה בעמ' 12 לתיק המוצגים מטעם הנתבע, מוצג ט', שפורסמה בתאריך 12.07.2020 ושם נכתב: **"...עשרות מבני המשפחה והידידים נכחו וקיבלו את פניו ובראשם ועדת האסיר בכפר קאסם והמשולש באמצעות נציגיהם, האסיר המשוחרר סובחי עאמר "אבו סאלח" והאסיר כיפאח עיסא "אבו מחמוד", ראש הוועדה העממית עיסא והשייח' איברהים סרסור והשייח' אשרף עיסא, וזאת באמצע חגיגות ושירה..."**(הדגשה שאינה במקור- ראה תרגום בעברית), השיב התובע: **"זה פרסום שהוא לא מדעי, לא מוכיח כלום וזה פרסום באיזה עיתון זה?...אני רואה יפו 48. זה אתר אינטרנט מקומי. זה לא מוכיח שנכחתי, גם זו עילה שאני אתבע אותם דיבה גם."** – עמ' 6 לתמלול ש' 13-23.

כשהוטח בפני התובע הכתבה שצורפה כמוצג ח' לתיק המוצגים מטעם הנתבע (עמ' 11) בה נכתב: **"... עשרות מבני המשפחה והידידים נכחו וקיבלו את פניו ובראשם ועדת האסיר בכפר קאסם והמשולש באמצעות נציגיהם, האסיר המשוחרר סובחי עאמר "אבו סאלח" והאסיר כיפאח עיסא "אבו מחמוד", ראש הוועדה העממית סאיד עיסא, השייח' איברהים סרסור והשייח' אשרף עיסא..."** (הדגשה שאינה במקור), עמד התובע על תשובתו כי לא נכח בקבלת הפנים – עמ' 6 לתמלול ועמ' 7 ש' 7-15.

אף כאשר הוטח בפני התובע כי הוא מבקש לעשות ניתוק מלאכותי ולהגיד שקבלת הפנים היתה רק בכניסה לכפר ולא בחצר ביתו של האסיר המשוחרר ובני משפחתו, הגם כי החצר מקושטת, עם צלמים וכו', כפי שעולה מהתמונות שצורפו למוצגים, עמד התובע על תשובתו כי קבלת פנים היתה בכניסה לכפר והוא לא קיבל את פני האסיר המשוחרר כשהגיע לביתו-עמ' 8 לתמלול.

ואילו כאשר נשאל התובע על ידי בית המשפט:
שאלה: האדון לא ידע שתהיה קבלת פנים מהכניסה לכפר?
התובע השיב: לא.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 33783-09-22 עיסא נ' בן גביר ואח'

שאלה: אז אתה סברת שתהיה התקלה אך ורק בחצר ביתו?
תשובה: זו ההבנה כי בכניסה של הכפר זה כניסה, הם לא יכולים לסגור את העיר...
שאלה: אז איך בכל זאת הייתה התהלכה...?
תשובה: זו לא תהלכה רגלית... אז זה פשוט שיירה של רכבים הייתה...
שאלה: הבנתי. זאת אומרת אם הבנתי אותך נכון, אתה אומר שאתה סברת שבעצם קבלת הפנים של האסיר המשוחרר תהיה בחצר ביתו?
תשובה: כן. (הדגשה שאינה במקור) (עמ' 18 לתמלול ש' 6-22).

יש בתשובתו של התובע לשאלת בית המשפט כדי להוות הודאת בעל דין, כי התובע הגיע לחצר ביתו של האסיר המשוחרר ביום שחרורו, שכן סבר שקבלת הפנים תהיה בחצר הבית. במילים אחרות, התובע הגיע למקום שכן התכוון ליטול חלק בקבלת הפנים ואף נטל חלק בקבלת הפנים של האסיר המשוחרר- כל זאת בניגוד נחרץ לטענתו בכתב התביעה ובעדותו.

ה. פוסט שפורסם באתר הרשמי של הוועד העממי ביום 12.07.2020, ואשר התובע עומד בראשו – נספח 6 לתיק המוצגים מטעם הנתבע- עמ' 160

בפוסט נכתב כדלקמן:
"הוועדה העממית מברכת את האסיר איברהים אל-טורי ומשפחתו לרגל שחרורו מהכלא וחיבווקו לחירות מחדש ואיחודו עם משפחתו.
האח איברהים סיים תקופת ענישתו אולם הוא הותיר אחריו מאות אסירים מערבי הארץ ואלפי אסירים פלסטינים שאף אחד אינו יודע מועד שחרורם.
ליבנו איתם ומתפללים למענם וכל האסירים ישתחררו בקרוב" (הדגשה שאינה במקור).
(ראה תרגום לעברית שהוגש ביום 22.5.23 לתיק ביהמ"ש.).

אציין כי בעמ' 160 נרשם בתרגום אשר לא נערך על ידי גורם אמון מטעם בית המשפט "... ליבנו איתם ותפילות לשחרור מיידי של כל השבויים".

לפוסט צורפו שתי תמונות- האחת, תמונתו של האסיר המשוחרר אברהים אל-טורי עם אימו ואחרים וכן תמונתו של האסיר המשוחרר אברהים אל-טורי עם התובע המניח ידו השמאלית על כתפו של האסיר המשוחרר.

כשנשאל התובע מי פרסם את הפוסט, השיב "אין לי מושג, לא זוכר, זו עמדה של הוועד העממי, זו ברכה לשחרור של אסיר, לא רואה בזה שום דבר" והשיב כי הוא בעד הפוסט הזה – עמ' 15 לתמלול ש' 18-29.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 33783-09-22 עיסא נ' בן גביר ואח'

כשנשאל התובע ע"י ביהמ"ש : "האדון, רואים אותך בפוסט בתמונה הזאת?

השיב: "לא, אין פיזית תמונה, אה למטה כן בצד שמאל.

לשאלת ביהמ"ש : כן?

השיב התובע : זה אני פה.

שאלת ביהמ"ש : אז אתה בתמונה התחתונה בצד שמאל, השמאלי עם המסכה השחורה ומשקפי השמש.

התובע : כן" (הדגשה שאינה במקור) עמ' 15 לתמלול ש' 31-38.

התפתלותו של התובע על דוכן העדים וניסיונו של התובע להרחיק עצמו מהפוסט שפירסם הוועד העממי שהוא עומד בראשו בצירוף תמונתו שלו עם האסיר המשוחרר – תמונה שצולמה בחצר ביתו של האסיר המשוחרר ביום שחרורו- בצירוף ברכות חמות על סיום מאסרו ונשיאת תפילה למאות אסירים מערבי ישראל ואלפי אסירים פלסטינים שאף אחד אינו יודע מועד שחרורם לטענתם, פוגע קשות במהימנותו של התובע בעיני בית המשפט.

אין בפוסט כל אמירה כי הגעתו של התובע בתוקף היותו יו"ר הוועד העממי לחצר ביתו של האסיר המשוחרר ביום שחרורו מהכלא, נועדה לוודא כי ישנה הקפדה על הנהלים בתקופת קורונה וזאת לבקשת מפקד המשטרה, מר דורון אסף.

לדידי, יש בפוסט של הוועד העממי, אשר התובע עומד בראשו, בצירוף תמונתו של התובע עם האסיר המשוחרר בחצר ביתו של האסיר המשוחרר ביום שחרורו, כדי להביע בעיני הזדהות עם מעשיו של האסיר המשוחרר, אשר נידון וריצה מאסר של 16 שנים, בין היתר, בשל עבירה של מגע עם סוכן חוץ, עבירה של גילוי החלטה לבגוד, עבירה של סיוע להריגה ועבירות בנשק (כנטען בסעיף 43 לכתב ההגנה ולא נטען אחרת על ידי התובע), וכן הזדהות עם יתר האסירים הבטחוניים הפלסטינים ואסירי ערבי ישראל, הנזכרים בפוסט של הוועד העממי, אשר כדוגמת אברהים אל-טורי פעלו בניגוד לחוקי מדינת ישראל וכנגד ביטחון מדינת ישראל, חייליה, אזרחיה ותושביה.

אוסף, כי לנוכח טענותיו של התובע בכתב התביעה, מצופה היה ממנו כי יתנער מהפוסט של הוועד העממי מיום 12.7.2020 (נספח 6 לתיק המוצגים מטעם הנתבע עמ' 160), ולכל הפחות יגיש הבהרה או הסתייגות מהפוסט ברוח טענותיו בכתב התביעה, בוודאי שלא ישיב מעל דוכן העדים כי הוא עומד מאחורי הפוסט במתכוונתו. לאמירתו זו מעל דוכן העדים, השלכה מהותית על תביעתו.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 33783-09-22 עיסא נ' בן גביר ואח'

למעשה, די בפוסט של הוועד העממי שהתובע עומד בראשו בצירוף התמונות והמלל כאמור, יחד עם תשובתו של התובע מעל דוכן העדים בעמ' 18 לתמלול ש' 2-22, כדי להוכיח כי התובע נטל חלק בקבלת הפנים של האסיר המשוחרר ואף בירך את האסיר המשוחרר וקיווה שישוחררו יתר האסירים כדוגמתו, כמצוין בפוסט של הוועד העממי אשר התובע העיד כי עומד מאחורי האמור בו. לפיכך, הינני דוחה את טענתו של התובע כי לא נטל חלק בקבלת הפנים שנערכה לאסיר המשוחרר.

ו. **זהות הגורם שארגן את קבלת הפנים לאסיר המשוחרר** - בחקירתו הראשית השיב התובע כי לא עניין אותו מי ארגן את קבלת הפנים, אך מהחומר שראה עולה כי ועדת האסיר ארגנה את קבלת הפנים, שאין לה כל קשר לוועד העממי - עמ' 4 לתמלול ש' 33-37 ועמ' 5 ש' 1-2.

לשאלת ב"כ הנתבע האם התובע מכיר את מארגני קבלת הפנים לאסיר המשוחרר, השיב "אני מכיר את כל הכפר, אין מישהו שעיר כפר קאסם שאני לא מכיר אותו", אך לא נקב בשמות המארגנים - עמ' 9 לתמלול ש' 1-19.

רק בשלב מאוחר יותר השיב התובע כי ועדת האסיר תכננה את ה"ארוע" ומי שיושבים בה מטבע הדברים הם אסירים משוחררים, וביניהם מר כיפאח עיסא שהוא בן דוד של התובע ומר סובחי עמאר - עמ' 13 לתמלול ש' 2-37.

בחקירתו של התובע ניכר כי עשה כל שביכולתו על מנת שלא להשיב על השאלה הנוגעת לזהות הגורם שארגן את קבלת הפנים לאסיר המשוחרר, חרף העובדה כי אף ע"פ הודאתו ידע את זהותם ולו באופן חלקי, ונדרשו מספר רב של שאלות והתפתלויות על דוכן העדים, עד שהתקבל מענה מעם התובע.

43. לסיכום, מצאתי כי עדותו של התובע אינה מהימנה בעיניי. עדותו היתה מתפתלת, מגומגמת, לא עקבית, עומדת בניגוד לכתבות שפורסמו בזמן אמת, רצופה סתירות וקשיים כמפורט לעיל, כאשר הוכח בפניי כי התובע הגיע לחצר ביתו של האסיר המשוחרר ביום שחרורו מהכלא הישראלי לאחר 16 שנים, משידע כי במקום מתקיימת קבלת הפנים לכבוד האסיר המשוחרר וכל זאת על מנת לברכו על שחרורו ולא על מנת לוודא כי קיימת הקפדה על הנהלים בתקופת מגפת הקורונה.

כאמור, הינני רואה, כפי שהיה רואה האדם הסביר, בפוסט שפורסם בדף הפייסבוק של הוועד העממי ביום 12.7.2020 בצירוף תמונתו של התובע, העומד בראשם, בקבלת הפנים לאסיר המשוחרר, ואשר מברך את האסיר המשוחרר ומתפלל לשחרורם של יתר האסירים

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 33783-09-22 עיסא נ' בן גביר ואח'

הביטחוניים הפלסטינים וערבי ישראל המצויים תחת סורג ובריה, הזדהות עם המעשים והעבירות שבוצעו על ידם בניגוד לחוקי מדינת ישראל וכנגד ביטחון מדינת ישראל.

44. להלן עיקרי עדותו של הנתבע בחקירתו הראשית והנגדית תוך התייחסות בית המשפט לנושאים הרלבנטיים לענייננו:

א. הנתבע העיד על עצמו כמי שעובד כתחקירן מזה כ- 7-8 שנים בעיקר באתר שנקרא 'הקול היהודי'. כפריילנסר וכמתנדב, עבד על מאות תחקירים בשנים האחרונות שפורסמו גם בקול היהודי וגם בכלי תקשורת אחרים. במסגרת זו, עסק בתחקיר מורכב ונרחב בנושא ועדי העם בישובים הערביים, לרבות ועד העם בכפר קאסם בראשותו של התובע. (עמ' 20 לתמלול ש' 22-34).

מתוך כך, למעשה הנתבע הינו עיתונאי ותחקירן.

ב. בטרם הנתבע פרסם את הפרסום נשוא התובענה, העיד בחקירתו הראשית, כי בהיותו מוכר ע"י קולגות וחברים כגורם אמין, "אפילו ברמה קיצונית, כלומר לדווח בצורה מאוד מאוד קרה, להשתדל לתת את המידע... כשראיתי את המניפולציה שפורסמה בתקשורת, ראיתי ערך ציבורי עליון בלפרסם את זה, עשיתי בדיקה חוזרת של מקורות, עשיתי בדיקה שלא פורסם שם גינוי, שום הבהרה, שום התנצלות של וועד העם. יתרה מכך, וועד העם בעצם גם פרסם בדף הפייסבוק שלו ראייה שמחזקת בעצם, שלא רק שלא סותרת את הפרסומים בכלי התקשורת הרבים שייחסו לוועד העם ולתובע בראשו את המעורבות הפעילה ושמקומו הוא ביחד עם המארגנים של הארוע, אלא הם פרסמו דברי ברכה ושבח, ופרסמו את תמונתו, כמובן כל זה בשפה הערבית... מדובר בשנתיים אחרי הפרסום, לא ראיתי שום התנצלות, שום הבהרה ושום תביעה שפורסמה כנגד המפרסמים האלו". (עמ' 21 לתמלול ש' 11-29).

ג. כשהתבקש הנתבע בחקירתו הנגדית להפנות לפרסומים קודמים עליהם התבסס בפרסום עת שכתב כי התובע היה ממארגני קבלת הפנים לאסיר המשוחרר, השיב הנתבע: "בשורה אחת עם אותם אנשים שהוא מודה בעצמו שהם ממארגני האירוע... הוא הוצג בכלי התקשורת כמישהו שהוא נוכח מרכזי ליד המארגנים, בכל כלי התקשורת הוא מופיע כמי שעומד בראשם. אני רוצה להדגיש שאני הדגשתי שהוא לא המארגן הבלעדי אלא אחד מהמארגנים, כי הוא מופיע בכלי התקשורת לצד רשימה, בכובעו כראש ועד העם. ועד העם מוצג לצד ועדת האסיר, ועד העם, וועדת האסיר" (הדגשה שאינה במקור) (עמ' 23 לתמלול מש' 38-39 ועמ' 24 ש' 1-8).

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 33783-09-22 עיסא נ' בן גביר ואח'

ד. הוסיף הנתבע והשיב: "אני אסביר שוב. כל בר דעת שקורא את שלל הפרסומים האלה, בהינתן הידיעה שלא הייתה שום הכחשה, לא רק שלא הייתה שום הכחשה, היה נוח למר סעיד עיסא מהפרסומים האלו, הוא מבין שהוועדה העממית מופיעה כגורם המרכזי, דומיננטי, ולצידם של אותם אנשים שהוא טוען שארגנו את הארוע וממילא ברור שהיא לקחה חלק בהובלת הארוע ובארגונו והוא לא ניסה להכחיש זאת למרות שיש סדרה של פרסומים שחלקם הופצו ע"י אותם אנשים שהוא טוען שהם ארגנו.

....
אני מסכים, זו מסקנה של כל בר דעת". (הדגשה שאינה במקור) (עמ' 25 לתמלול ש' 4-12).

ה. הנתבע הודה בחקירתו הנגדית כי "השורש א.ר.ג.ן, לא מופיע", "כלשונו לא מופיע אבל מוצג בכלל הפרסומים כאחד ממארגני האירוע" (עמ' 25 לתמלול ש' 29-32).

"... לא רק והוא מגיע לפה והוא גם טוען שהוא רק פיזר את הקורונה למרות שבכל הפרסומים הוא הוצג כמישהו שהיה שותף פעיל ומוביל בקבלת הפנים ובפרסום שהוא מפרסם בפייסבוק הוא מחזק את התמיכה האידיאולוגית שלו באירוע ולכן לדעתי כל מה שעושים פה זה ניסיון לייצר פה תביעת השתקה על התקטנות, על הנוסח שברור לכל בר דעת שהוא היה אחד מהמארגנים". (עמ' 26 לתמלול ש' 7-12).

"... אני חושב שכלל הפרסומים תומכים בהבנה שהוא היה אחד מהמובילים והמארגנים.

...
תומכים בהבנה של כל מי שאני חושב שקורא את זה. ואני חושב שגם סעיד עיסא הבין את זה והיה נוח לו כל עוד זה היה בשפה הערבית". (הדגשה שאינה במקור) (עמ' 26 לתמלול ש' 22-26).

ו. הנתבע העיד כי מטרת הפרסום היתה "אני חושב שהאינטרס הציבורי הוא כאשר יש גוף שהוא פועל בשפה הערבית בצורה מסוימת, בשפה העברית בשפה מסוימת, והוא מנסה באמצעות זה לקבע כל מיני מטרות פוליטיות, זה תפקידי כתחקירן. כן תפקידי כתחקירן זה לחשוף את זה". (הדגשה שאינה במקור) (עמ' 28 לתמלול ש' 15-20).

התשובה מתכתבת עם אמירתו של ב"כ הנתבע בפרוט' ישיבת קדם המשפט מיום 15.10.25 כי "בחוק ישנן הגנות של שמירת אינטרס ציבורי, חופש הביטוי וחופש העיתונאות. דברי הנתבע חוסים תחת הגנות הידועות בדין- אמת פרסמתי ועיתונאות אחראית ולכן דין התביעה להידחות (עמ' 2 לפרוט' ש' 35-36). זה המקום לציין, כי לא היתה התנגדות של

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 33783-09-22 עיסא נ' בן גביר ואח'

הצד שכנגד ל'הרחבת חזית' בעצם העלאת טענת ההגנה להגנת תום הלב ו"עיתונאות אחראית", ומשכך הטענה תידון במסגרת פסק הדין.

45. אסכם כי מצאתי את עדותו של הנתבע סדורה, עקבית, קוהרנטית ומהימנה בעיניי.

46. לסיכום, לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים, בחנתי את הראיות ואת העדויות שנשמעו בפניי, במענה לשאלה - האם האופן שבו הציג הנתבע בפרסום את התובע עולה בקנה אחד עם האמת כפי שהתבררה על סמך חומר הראיות והעדויות שנשמעו בפניי, הינני מוצאת לנכון לקבוע - כי גרסתו של הנתבע המוצגת בנרטיב שבפרסום, הוכחה בפניי.

המסקנה היא איפוא שהצגת הדברים בפרסום עולה בקנה אחד עם העובדות שהוכחו בפניי.

47. היתפסותו של התובע למילים כי היה ממארגני קבלת הפנים בעוד שלטענתו לא השתתף בקבלת הפנים, דינה להידחות. כאמור, דחיתי את טענתו של התובע כי לא השתתף בקבלת הפנים שנערכה לכבוד "המחבל מכפר קאסם שהורשע בניסיון לרצח וניסיון לחטוף חיילים עבור החמאס" כמצוין בסיפא הפרסום. אציין, היה בידי להסתפק בכך ובהתאם להלכת חיון, לקבוע כי משנמצא התובע אינו דובר אמת בלשון המעטה בסוגיה מהותית, קרי השתתפותו בקבלת הפנים לאסיר המשוחרר, כדי להביא לדחיית מלוא תביעתו, אך בחרתי שלא לעשות כן.

48. שלל הראיות שהובאו מטעם הנתבע בתיק המוצגים מטעמו על אינספור כתבות בשפה הערבית בהן צוין התובע באותה נשימה עם מארגני קבלת הפנים והימצאותו בקבלת הפנים מתוקף היותו ראש הוועד העממי, לרבות הפוסט שפורסם בדף הפייסבוק של הוועד העממי ביום 12.7.2020 בצירוף תמונתו של התובע מניח ידו על כתפו של האסיר המשוחרר בקבלת הפנים שהתקיימה אף בחצר ביתו, ומברכו על שחרורו מהכלא הישראלי ואף מברך את יתר האסירים הבטחוניים הפלסטינים וערבי ישראל המצויים מאחורי סורג ובריח, מביעים בעיניי, כשם שמביעים בעיני האדם הסביר, לא רק הזדהות עם האסיר המשוחרר ואסירים כדוגמתו, כי אם עמידה איתנה מאחוריהם ונטילת חסות על ארוע קבלת הפנים לאסיר המשוחרר.

49. הפרסומים בשפה הערבית נוקטים בלשון ברורה ומציבים את התובע בתוקף תפקידו הציבורי כראש הוועד העממי בכפר קאסם בחזית ובשורה אחת עם ועדת האסיר המיוצגת על ידי האסיר המשוחרר סובחי עמאר וכן עם האסיר כיפאח עיסא בן דודו של התובע המכונה "אבו מחמוד", ועם השיח' אשרף עיסא, כאשר התובע עצמו הודה כי ועדת האסיר ארגנה את קבלת הפנים וביניהם כיפאח עיסא בן דודו של התובע. לפיכך, סביר בעיניי כי עיתונאי ותחקירן כדוגמת הנתבע, אשר קרא את הכתבות ולא איתר הסתייגויות, הבהרות או תביעות לשון הרע מטעם

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 33783-09-22 עיסא נ' בן גביר ואח'

התובע כנגד הפרסומים בשפה הערבית, וזאת במשך כשנתיים ממועד פרסומם, בצירוף פרסום הפוסט על ידי הוועד העממי כאמור לעיל ביום 12.7.2020 המברך את האסיר המשוחרר ומצרף תמונתו של התובע בקבלת הפנים לאסיר המשוחרר, יסיק את אשר האדם הסביר היה מסיק, שהתובע בתוקף תפקידו הציבורי, העומד בראש ועד העם בכפר קאסם, היווה חלק ממארגני קבלת הפנים לאסיר המשוחרר.

1. לדידי, משקלה של המילה "ארגן" במשמעותה הספציפית וביחוד בהתחשב בפרסום הפוסט על ידי הוועד העממי ביום 12.7.2020 אודות קבלת הפנים וברכתו של התובע כראש הוועד העממי את האסיר המשוחרר בחצר ביתו בקבלת הפנים שנערכה עבורו, שוות ערך למילה "נוכחות" בקבלת הפנים תוך מתן ברכתו של התובע בתוקף תפקידו הציבורי לשחרורו של האסיר המשוחרר הספציפי.

יתרה מזאת, ארגון קבלת הפנים יכול שיעשה מאחורי הקלעים והיה בידי גורם כזה או אחר ליטול חלק בארגון קבלת הפנים, אך הדבר אינו משתווה בעוצמתו לעצם נוכחותו של התובע בקבלת הפנים לאסיר המשוחרר בחצר ביתו, מתן ברכתו האישית של התובע בהיותו ראש הוועד העממי לאסיר המשוחרר ואף פרסום הפוסט כאמור בדף הפייסבוק של הוועד העממי בצירוף תמונתו של התובע והמלל שיוחד עבורו, ואשר נאמר רבות אודותיו בפסק הדין והתובע עדיין עומד מאחוריו, כפי שהעיד על דוכן העדים.

בהחלט ניתן היה לסבור כאמור מכלל הראיות שהוצגו בפניי, כי התובע נטל חלק בארגון קבלת הפנים.

2. לפיכך, הפרסום שפורסם על ידי הנתבע וביגנו נתבע, חוסה תחת הגנת אמת בפרסום, הן רישא סעי' 14 לחוק איסור לשון הרע, והן סיפא הסעיף, שכן הגנת אמת בפרסום לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש.

במקרה דנא, השימוש במילה "ארגן" מהווה בהחלט פרט שולי שאין בו פגיעה של ממש, שכן כמפורט לעיל בהרחבה, נוכחותו של התובע בקבלת הפנים בעצם תפקידו הציבורי כראש הוועד העממי בכפר קאסם ומתן ברכתו לאסיר המשוחרר שהורשע בסיוע לניסיון לרצח וניסיון לחטוף חיילים עבור החמאס, אף בפרסום הפוסט בדף הפייסבוק של הוועד העממי ובהתחשב בנוסחו הנושא תפילה וברכה ליתר האסירים הבטחוניים הפלסטינים וערביי ישראל, לכל הפחות משתווים לכך, אם לא עולים בעוצמתם על המילה "ארגן".

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 33783-09-22 עיסא נ' בן גביר ואח'

3. הינני דוחה את ניסיונו של התובע ליחס לנתבע מצג שווא כאילו הציג את התובע כמי שנושא מחבל על כתפיו. כל המעיין בפרסום יבחין כי אין מדובר בתמונה אישית של התובע אלא בצילום מסך של כתבה, המדווחת על קבלת פנים תחת הכותרת 'בכפר קאסם קיבלו בכבוד ואהדה את המחבל המשוחרר'. אין בכוונתי להתייחס לטענת הנתבע, כי משצירף התובע לכתב התביעה העתק חלקי ו'גזור' של הפוסט תוך השמטת ההקשר המלא של הכתבה, כניסיון להטעות את בית המשפט, וזאת מפאת כבודם של בעלי הדין.

4. לשם השלמת הרכיב השני הנדרש במסגרת הגנת אמת בפרסום, נהיר כי בנסיבות המקרה, קיים אינטרס ציבורי בפרסום לנוכח תפקידו הציבורי של התובע כראש ועד העם בכפר קאסם, המקיים פעילות מול גורמי שלטון, לרבות מול משטרת ישראל כטענתו של התובע בעדותו, ואף מול נשיא מדינת ישראל (בארוע הזיכרון לטבח כפר קאסם), כנטען על ידי הנתבע ולא הוכחש או נטען הוכח אחרת על ידי התובע.

הגנת תום הלב

5. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הראיות שהובאו בפניי ושמיעת עדויות בעלי הדין, הינני מוצאת לנכון לקבל את טענת הנתבע, כי פרסם את הפרסום בחשבון הטוויטר שלו בתום לב.

לדידי, יש לראות בפרסום כנכנס לגדר תחולת סעי' 15 (2) לחוק איסור לשון הרע בשל החובה המוסרית והחברתית המוטלת על הנתבע בהיותו עיתונאי ותחקירן, לעשות את הפרסום כאשר מדובר בתובע הנושא תפקיד ציבורי חשוב, וכן בגדר סעי' 15 (4) לחוק איסור לשון הרע, שכן הפרסום היווה הבעת דעה על התנהגות התובע המשמש בתפקיד ציבורי על מעשיו של התובע שהתגלו באותה התנהגות.

בנסיבות המפורטות לעיל בהרחבה, הרי שקיימת לנתבע אף החזקה שעשה את הפרסום בתום לב מכח סעיף 16 לחוק איסור לשון הרע.

סוף דבר

6. אשר על כן, מהמקובץ לעיל, הינני דוחה את התביעה ומחייבת את התובע לשלם לנתבע שכר טרחת עו"ד בסך של 15,000 ₪ בצירוף מע"מ בתוך 30 יום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז בלוד תוך 60 יום מועד המצאת פסק הידן.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים.

בית משפט השלום בנתניה

ת"א 33783-09-22 עיסא נ' בן גביר ואח'

ניתן היום, כ"א אלול תשפ"ו, 03 ספטמבר 2026, בהעדר הצדדים.

מירב דניאל בונן, שופטת